

fornemste Hovedstykker, som han tilforn har været uenig med os i, saasom om den hellige Treenighed, om Christo, om de høiværdige Sacramenter og i Særdeleshed om Daabens Nytte og Fornødenhed. Naar han da er kommen saavidt, at han kan sin Catechismum og veed at svare til de fornemste Hovedstykker i den christelige Troe, saa at han til dette hellige Daabens Sacramente vel kan annammes, skal sligt Søndagen tilforn gives den ganske Menighed tilkiende og gjøres offentlig Bøn til Gud for hans Omvendelse. Hvorpaa næste Prædikedag med hans Daab forholdes paa den her anførte Maade. Af-sindige Mennesker og de, som ere fra deres Forstand, maae ikke tilstædes Daaben, naar de ere gamle, med mindre de komme til sig igjen, og kunde saa blive underviste til Salighed.

III Cap.) Om Barsel-Qvinder, Jordemødre og Qvindernes Kirkegang efter deres Barsel-Seng.

I Art.) Om Barsel-Qvinder.

Præsterne skal flittelig undervise Qvinderne, naar de rede til Barsel, og formane dem, at de med Taknemmelighed erkiende den Velsignelse, som Gud har nedlagt hos dem, og vogte sig fra al misheld og skadeligt Tilfald, saa vidt muligt er, og arbeide troligen i deres Kald, naar Tiden kommer, vidende, at, omendskiøndt al den Smerte er for Syndens Skyld, saa ere de dog Gud behagelige i samme deres Kald, naar de stadig forbliver i Troen, Helliggiørelsen og Tugt, og med Taalmodighed vente en god og mild Forløsning. Døer saadant et Barn i Moders Liv, eller før det kan komme til Daab og Christendom, uden Forældrenes Forseelse eller Forsømmelse i nogen Maade, saa have de en god Samvittighed, og kan dog forsikre sig, at der er et Guds Barn. Dersom Barnet efter Moderens Død er endnu levendes i hende, da maae der ingen Daab dermed foretages, som nogle pleie at gjøre, efterdi Barnet ikke end er kommen af Moderens Liv; Thi det, som ikke er født, hvorledes kan det blive igienfødt? Men bliver Barnet udskaaen af hende, eller anderledes udkommer fuldkommen af Moders Liv, da maae det døbes, om det er levendes.

II Art.) Om Jordemødre.

Til Jordemødre skal af Magistraten i Kiøbstæderne og Amtmændene paa Landet beskikkes ærlige og gudfrygtige Qvinder, som forstaae sig paa det Embede, og med deres Sogne-Præster

Attest bevise, at de ere af et got og christeligt Levnet. Men førend de antages, skal de af erfarne Medicis eller Chirurgis flittig examineres og overhøres, om de forstaae sig paa den Bestilling, og naar de af dem ere dertil kjendte dygtige, gives dem Brev paa forseget Papiir under Raadstuesegl i Kiøbstæderne og under Amtmandens Segl paa Landet for en billig Skriver-Penge, at de maae lade sig bruge hos Barsel-Qvinder, naar de begieres; og skal de boe paa bequemme Steder, saavel de Fattige, som de Rige til Hielp, og skal, efter ethvert Steds Leilighed, saa mange beskikkes, som vel fornødent gjøres, paa det den ene ikke skal være den anden i Veien. For saadan deres Umage skal dem gives hvad billigt er; men de Fattige skal de hielpe for Guds Skyld. Præsterne skal, hver i sit Sogn, flittig undervise disse Jordemødre, naar de dertil ere udvalgte, hvorledes de skal forholde sig i samme deres anbetroede Embede, baade med Barsel-Qvinder, saa og med Fosteret. Først at de vide ret at trøste sygelige Qvinder, som ere nær til at føde, og formane dem til ydmyg Taksigelse for den Guds Velsignelse, de ere begavede med, som er Livets Frugt, hvilken ikke vederfåes alle Qvinder; Og at de hiertelig paafalde Gud om Hielp og Bistand, som med sin kraftige Nærværelse skal gjøre det beste for dem; de skal og føre dem til Gemyt, at den Smerte, som de lide i Fødselen, er et Kors, som dem af Gud er paalagt for Syndens Skyld, hvilken dem dog, næst Guds Hielp, snarligen skal omvendes til en stor Glæde, om de ellers med Taalmodighed i Troe og Tillid vente Guds Time; og skulle de end staae i nogen Livsfare derover, at de blive dog taalige og befale sig Gud med alle dem, som bære hans Kors; Men dette tør man dog ikke tale meget om, uden der synes stor Livsfare paa Færde. Dernæst, at de varligen omgaaes med Fosteret, saa at det ikke for deres Skyld kommer til Skade i nogen Maade; Og dersom de finde det levendes i Moders Liv, men svagt til Fødselen, skal de befale det Gud med disse eller andre saadanne Ord: »O Herre Jesu Christe, som haver en synderlig Behagelighed til smaa Børn, og har selv lovet at annamme dem til det evige Liv: Paa samme dit Ord frembære vi nu dette Barn til dig i vore Hierters Bønner; Annam det O kiereste Jesu og lad det evig nyde din Forløsning, den du os forhvervede paa Korset. Amen.« Kommer Barnet fuldkommen til Verden, men sygt og skrøbeligt, saa det er i Livsfare, skal de strax døbe det, som før er meldt, og, om